

ชีวิตที่ผิดพลาด.....10

วันที่ 21 พฤษภาคม 2553

แล้ววันที่ฉันรอคอยก็มาถึง วันแห่ง “อิสรภาพ”

ในวันที่ 20 พฤษภาคม 2553 เป็นวันที่ฉันและเพื่อนๆตื่นตื่น ดีใจ อย่างบอกไม่ถูกกับ อิสรภาพ ที่เรากำลังจะได้รับ ในคืนนั้นเพื่อนๆที่นอนห้องเดียวกับฉัน แค่ดีใจกับฉันด้วยความจริงใจ แต่ฉันรู้ว่าความรู้สึกดีๆ ของพวกเขาว่าแค่ก็อยากที่จะได้รับอิสรภาพ เช่นกัน ฉันปลอบใจแค่ว่า วันหนึ่งจะต้องเป็นวันของแค่เหมือนกัน... วันที่แค่จะได้รับอิสรภาพ

และมีหนึ่งคนในนั้น เข้ามาสวมกอดฉันและร้องไห้ ฉันรู้มันไม่ใช่ น้ำตาแห่งความเสียใจ แต่เป็นน้ำตาแห่งความยินดี เพื่อนคนนี้เป็นคนที่คอยให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจให้ฉันตลอดมา เราสนิทกันเพราะเรานอนใกล้กัน ซึ่งแค่เหลือโทษอีกประมาณ 2 ปี แค่ไม่ต้องพูดอะไรออกมา ฉันก็รู้ถึงความรู้สึกของแค่ แค่อวยพรฉันให้ฉันมีชีวิตที่ดีและไม่ต้องกลับมาที่นี่อีก ซึ่งอย่างหลังฉันรู้สึกมั่นใจและตั้งใจเป็นที่สุดว่า ฉันจะไม่กลับมาที่นี่อีกแน่นอน เวลา ยี่สิบเดือนที่ฉันอยู่ในโลกสี่เหลี่ยมใบนี้ มันเป็นเวลาที่น่าเนิ่นนาน และทุกซอกซอใจเป็นที่สุด ฉันจับมือแค่และตอบแค่ว่า “ขอบคุณมากนะสำหรับทุกอย่าง” และเราก็นั่งคุยกันอยู่พักใหญ่ เพราะเรารู้ว่าเราจะไม่ได้คุยกันแบบนี้อีกแล้ว พอถึงเวลาที่เราสมควรจะนอนได้แล้ว ฉันกลับนอนไม่หลับด้วยความตื่นตื่น ดีใจ แต่ก็ฝันร่างกายไม่ได้ เคลิ้มหลับไปได้สัก สองชั่วโมง ได้ยินเสียงระฆังเหมือนเป็นเสียงสวรรค์ ทั้งๆที่ฉันก็ได้ยินเสียงระฆังในทุกๆเช้าและก็คิดว่าได้เวลาต้องตื่นแล้ว แต่ในเช้าวันนี้ เป็นเช้าวันใหม่ที่สดใส กว่าวันไหนๆที่ผ่านมาเลยทีเดียว ฉันทำภารกิจทุกอย่างเหมือนเดิมในตอนเช้า และ หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่ก็ประกาศเรียก เฉพาะคนที่จะได้กลับบ้าน ส่วนผู้ต้องขังคนอื่นห้ามเดินไปเดินมา ให้อยู่กับที่ ในกองงานของตัวเอง โดยฉันและทุกคนที่ได้กลับบ้านต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นเสื้อสีชมพู และกางเกงวอร์ม และมานั่งเข้าแถว เพื่อพิมพ์รอยนิ้วมือ และตรวจสอบสิ่งของสัมภาระที่เราจะนำกลับบ้านไปด้วย ที่เจ้าหน้าที่ต้องตรวจสอบสิ่งของสัมภาระของเรา ก็เพราะว่า กลัวจะมีผู้ต้องขังฝากจดหมายหรือสิ่งของออกไปกับเรา ซึ่งเป็นสิ่งที่ผิดกฎระเบียบของทัณฑสถาน เมื่อเสร็จขั้นตอนทุกอย่างแล้ว เจ้าหน้าที่ประกาศให้ผู้ต้องขังที่ได้กลับบ้านลุกขึ้น ในขณะที่ลุกขึ้นฉันได้ยินเสียงประตูเปิด ใจฉันเต้นไม่เป็นจังหวะ เราเดินอย่างเป็นระเบียบและต้องหยุดตรวจตัว การตรวจตัวครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้าย และเมื่อฉันก้าวข้ามผ่านประตู ความรู้สึกมันบอกไม่ถูกจริงๆ ทั้งๆที่ใน หกเดือนที่ผ่านมา อยู่กองนอก เข้าออก เข้าออก อยู่ทุกวัน แต่ไม่รู้สึกดีเหมือนวันนี้เลย เมื่อเราออกมาครบทุกคนแล้วเจ้าหน้าที่ให้เราขึ้นไปในห้องประชุม เพื่อถวายสัตย์ ปฏิญาณต่อหน้าพระบรมฉายาลักษณ์ ว่าเราจะไม่กระทำผิดอีก และจะปฏิบัติตนให้เป็นพลเมืองที่ดี และให้เราสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงพระราชทาน อภัยโทษ ให้กับเรา และเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานยังได้นิมนต์พระมาสวดเพื่อเป็นสิริมงคล แก่พวกเราทุกคน เมื่อเสร็จพิธีเจ้าหน้าที่ให้เราทุกคนถ่ายรูปร่วมกัน และเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ได้เตรียมกันไว้ ส่วนใหญ่ก็ได้จากเจ้าหน้าที่หามาให้ เพราะเราไม่ได้รู้ล่วงหน้าว่าจะได้กลับบ้าน จึงไม่ได้บอกญาติให้เตรียมมาให้ เมื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว เราทุกคนต่างคนก็ต่างรำลាក់กัน ฉันนั่งตั้งสติอยู่พักหนึ่ง และมองไปที่กำแพง

ของเรื่อนจำ ความรู้สึกมันช่างแตกต่างกับเวลาที่ฉันยืนดูอยู่ข้างในเสียเหลือเกิน ฉันรู้เลยว่า ชีวิตที่อยู่หลังกำแพงนั้น มีแต่ การรอคอยอย่างทนทุกข์ และทรมาน ฉันผ่านพ้นสิ่งเหล่านั้นมาแล้ว และวันนี้ฉันจะไม่มีชีวิตที่อยู่หลังกำแพงอีกต่อไป ครั้งหนึ่งของชีวิตที่เหลืออยู่ ฉันขอใช้ชีวิตอยู่นอกกำแพงดีกว่า เพราะฉันไม่ยากที่จะทุกข์ ทรมาน กับการรอคอยที่จะได้รับ อิสรภาพ ที่ผ่านมาฉันใช้ชีวิตอยู่ในโลกสี่เหลี่ยมใบนี้ มันเป็นบทเรียนชีวิตที่สอนให้ฉัน อดทน อดกลั้น ให้ฉันรู้จักการใช้ ชีวิตอย่างพอเพียง ไม่อยากได้ของที่ไม่ใช่ของเรา และพอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่ ฉันสัญญากับตัวเองว่า ฉันจะไม่กลับไป กระทำผิดซ้ำอีก เพราะฉันรู้แล้วว่า “เงินไม่สามารถซื้อทุกอย่างได้ ความดีต่างหากที่จะทำให้เรามีความสุขที่ แท้จริง”

โดย ยีเรห์